

JAMES KARUHANGA OG HANS FAMILIE

Af Birgitte Bech

Da vi er i Lyantonde med blyantsprojektet, vil jeg benytte lejligheden til at besøge et af de huse, **Børn i Afrika** har fået bygget. Jeg kunne besøge det nye husbyggeri som er i gang, men det er 25 km udenfor Lyantonde, og tiden var ikke lige til ekstra 50 km på de støvede, hullede jordveje.

Forvirring

Sidste år i februar besøgte jeg det hus, som blev bygget til James Karuhanga, men vi fandt ikke Karuhunga i huset på det tidspunkt, men i stedet en ung kvinde med 7 børn. Forvirringen var stor, for hvor var manden? Ingen vidste noget om ham, blot at han var forsvundet og tilbage sad den unge kvinde - hans kone - med Karuhangas 4 børn hendes egne 2 børn samt en fælles baby.

Den familie ville jeg gerne besøge igen, og da familien bor i samme retning som en ny skole i vores blyantsprojekt, så hang det fint sammen med både tid og transport. Det er en køretur gennem et utroligt smukt landskab og nogen gange ville jeg ønske, at der kunne sættes en ledning til mit hoved, og alle de ting jeg ser og oplever, kunne komme videre ud i verden på den måde. Vi passerer små huse og hytter, hvor kvinderne sidder udenfor, børn er på vej hjem fra skole, de følger bilen i løb, 2 kvinder arbejder i marken, en hyrde krydser vejen med sit kvæg og geder græsser fredeligt i eftermiddagssolen.

James Karuhanga med sin kone og 5 af børnene. Mødet med familien gav oplevelsen af en familiefar, som nærmest havde opgivet håbet.

Som ud af ingenting dukker en lille landsby op. Vi stopper og køber forskellige ting til familien: brød, ris, sæbe m.m. I løbet af få minutter er rygten blevet spredt: der er fremmede i byen, og et større opbud af mennesker dukker op for at kigge på de fremmede.

Karuhanga er tilbage

Der, hvor vejen ender, ligger Karuhangas hus. Douglas (medarbejder fra Racobao) er med os. Han har kontaktet den lokale rådgiver, og ham møder vi ved huset sammen med familien. Der er to positive ting i mødet: Karuhanga er tilbage i familien, og der er ikke kommet flere børn til siden sidste år.

Stearinlyset væltede

Det er tydeligt, at børnene er glade for deres far, men Karuhunga virker nærmest som en mand, der har opgivet alt. Det er den unge kone, som fører ordet, og hun fortæller os, at de har haft brand i huset. Børnene var alene hjemme med et tændt stearinlys, placeret i noget sand, lyset væltede og der gik ild i sengen. Heldigvis kom børnene ikke alvorligt til skade, den yngste har dog ar på kroppen efter branden. Børnenes tøj brændte, så nu kunne 4 af børnene ikke komme i skole, for deres skoleuniformer var brændt, og det eneste tøj de havde, var det de gik og stod i.

Vi gik ind i huset, som nu kun rummede en seng og et tæppe. I et hjørne lå nogle få tørre majscolber - familiens mad. Udenfor huset lå en madras uden betræk, jeg tænker

den lå til tørre, og sikkert var den madras, børnene sov på. Aldrig før har jeg dog set så beskidt og ulækker en madras.

Fra nær og fjern dukker naboer op, børn og voksne - flere blander sig i den snak vi har med familien. Specielt naboen - som jeg tydeligt husker fra sidste år - hun kan berette om alle de mange udfordringer familien har: ingen mad, ingen vand, intet tøj, ingen skoleuniformer og sikkert også flere ting, som ikke bliver oversat for mig. Det er en stor udfordring for dette område, at der ingen vand er, så vi talte om, at dette hus i den grad kunne blive opdateret, såfremt der blev sat en vandtank op. Det vil også kunne hjælpe naboerne.

Min kone er mit TV

Douglas fra Racobao fortæller mig, at man havde foreslået, at familien deltog i et "familieplanlægningsprogram". Men Karuhanga nægtede dette, for som han sagde: "I der kommer fra den store by, I kan se TV om aftenen. Her hos mig er der kun min kone, hun er mit TV. Og hvis hun ikke kan føde børn, så finder jeg bare en ny". Man kan jo trække på smilebåndet over en sådan kommentar, men det viser jo også, at der er lang vej at gå for de der arbejder med familieplanlægning. Manden har jo ret, det bliver mørkt omkring kl. 19-19.30 og solen står op kl. 7 - det er mange timer, hvor man kun har stjernerne at kigge på.

Nødhjælp

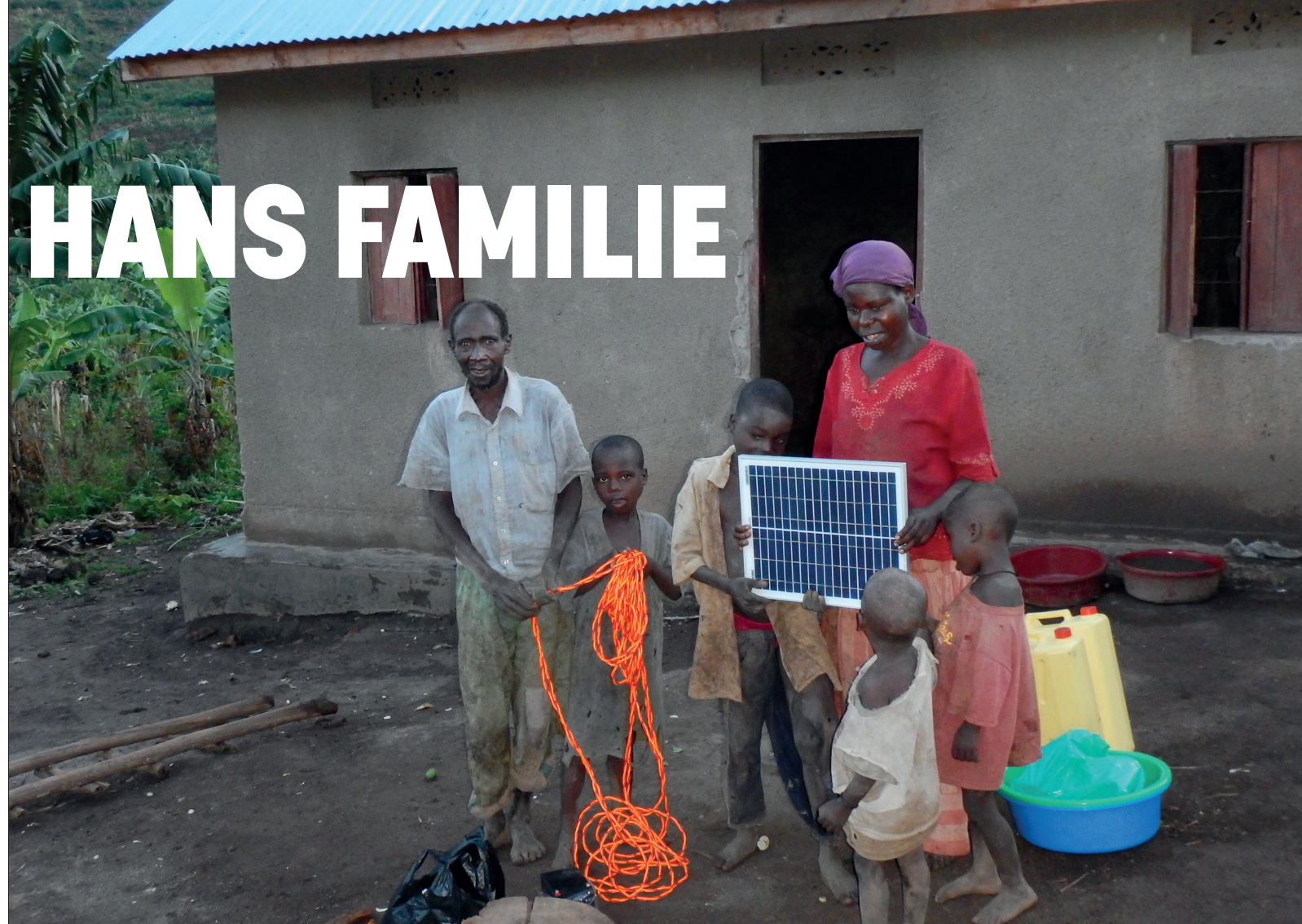
I bilen havde vi stadig blyanter, kuglepenne og skrivhæf-

ter som vi afleverede til familien, og det tog ikke Josephine og mig mange sekunder at blive enige om, at vi skulle have indkøbt skoleuniformer til de 4 børn.

Vi tog afsked med familien, Karuhangas kone havde et smil på læberne, i det mindste havde hun nu mad at give til børnene den aften. Men Karuhanga han så stadig opgivende ud, og han havde nærmest ikke sagt et eneste ord under vores besøg.

Fremtiden?

På vej tilbage til Lyantonde talte vi om, at vi måtte finde ud af at få en ny seng, en ny madras, tæpper og sengetøj ud til familien hurtigst muligt. Dette besøg viser mig, hvor vigtigt det er vi kommer igen og igen, ikke blot for familiernes skyld men i den grad også for at vise vores samarbejdspartnere, at vi følger op på det arbejde, som vi har været med til at sætte i gang.

Familien har nu modtaget hjælp fra **Børn i Afrika**, her med smil på læberne og glæde at spore i øjnene. Den firkantede plade er et solcellepanel.

James Karuhanga's kone foran deres bolig, september 2014